

Δημοσθένης, Προς Σπουδίαν, 23-24

Γ1. Θα ήταν βέβαια αυτό φοβερό, δικαστές, εάν θα είναι δυνατόν τώρα να υποστηρίζουν τα αντίθετα με αυτά που έχουν συμφωνηθεί από αυτούς τους ίδιους και εσείς να μην έχετε καμία απόδειξη, διότι όλοι οι άνθρωποι συνηθίζουμε να μην σωπαίνουμε σε αυτά που δεν είναι ούτε αληθή ούτε δίκαια, αλλά αμέσως να διαμαρτυρόμαστε. Αν όμως δεν κάνουν αυτά, αν μετά αρχίσουν τις δίκες, θα φανούν ότι είναι φαύλοι και συκοφάντες. Αυτά, λοιπόν, ο Σπουδίας δεν τα γνωρίζει λιγότερο από εμένα, αλλά νομίζω και ακριβέστερα (τα γνωρίζει), όσο πιο συχνά έρχεται προς τα εδώ και δεν ντρέπεται να λέει σε όλους αντίθετα με όλα όσα έχουν γίνει από αυτόν. Ωστόσο, πολλές φορές εσείς αν διαπιστώνετε μία μόνον σκευωρία, αυτή χρησιμοποιείτε ως απόδειξη και για τις άλλες κατηγορίες.

Γ2.α. ἐξῆν

κατασιωπῶσι (ν)

ἡμφεσβητήσατε

αἰσχυνθείμεν - αἰσχυνθεῖμεν

χρῆται

Γ2.β. ἄνερ

μηδέσι

τόν αληθῆ

ἥττονες και ἥττους

ἡμῶν

Γ3.α. δικασταί: ονοματικός ομοιόπτωτος επιθετικός προσδιορισμός στο ἄνδρες

ἀντιλέγειν: τελικό απαρέμφατο, υποκείμενο του ἀπροσώπου ἐξέσται

σημεῖον: υποκείμενο του ἔσται

τοῖς πεπραγμένοις: επιθετική μετοχή, δοτική αντικειμενική στο ἐναντία
αὐτῶ: δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου ἢ ποιητικό αἴτιο εκ του
πεπραγμένοις
τεκμηρίω: κατηγορούμενο στο τούτω (αντικείμενο του ἐχρήσασθε).

Γ3.β. 1. εἰ πρὸς τὰ συγκεχωρημέν' ὑπ' αὐτῶν τούτων ἐξέσται νῦν ἀντιλέγειν.

Δευτερεύουσα αιτιολογική πρόταση, που εισάγεται με το εἰ, γιατί εξαρτάται ἀπό
ρήμα ψυχικού πάθους (δεινὸν ἔσται) και εκφέρεται με οριστική, διότι δηλώνει
κά'τι το πραγματικό.

2. ἂν ὕστερον ἀντιδικῶσιν.

Δευτερεύουσα υποθετική πρόταση. Εισάγεται με το ἂν και εκφέρεται με
υποτακτική.

Υπόθεση: ἂν ὕστερον ἀντιδικῶσιν

Απόδοση: δοκοῦσιν εἶναι

Ο υποθετικός λόγος δηλώνει την ἀόριστη επανάληψη στο παρόν και το μέλλον.